

'Pas afgelopen jaren werden we ons er echt van bewust dat we elk een eigen leven hebben'

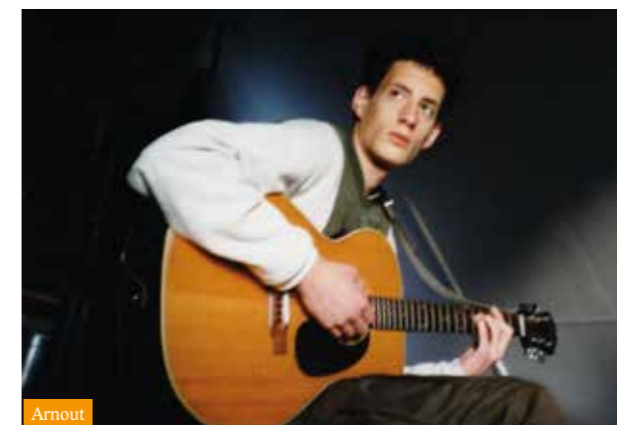
TWEELING ARNOUT EN SANDER VORMEN SAMEN HET POPFOLK DUO TANGARINE. VIJF JAAR GELEDEN WAREN ZE DE HUISBAND BIJ DE WERELD DRAAIT DOOR EN SINDSDIEN ZIJN ZE LANDELIJK BEKEND. IN EEN GESPREK HEBBEN ZE VERTELD OVER WAT TWEELING ZIJN VOOR HEN BETEKENT. "IK DACHT HET NIET TE ZULLEN OVERLEVEN ALS HIJ OP EEN DAG DOOD ZOU GAAN."

In de puberteit woonden Sander en Arnout (36) met hun moeder, stiefvader en zeven broers en zussen in een rijtjeshuis in Assen. Sander en Arnout deelden met zijn tweeën een kamer. Tot en met de brugklas gingen ze samen naar school, toen scheidden hun wegen. In de weekenden en in de vakanties ging het gezin vaak naar camping Otterberg. Daar stond hun caravan. Met z'n allen gingen ze daar fietsen, spelen en zwemmen.

"Omdat we zo'n groot gezin hadden, deden we alles samen," zegt Sander. "Er was niet veel tijd voor een op een aandacht in ons grote gezin. En wij zijn niet bewust apart als individu benaderd, wij waren gewoonweg altijd met z'n tweeën in het gezin". Sander en Arnout gingen ook vaak samen op pad, kattenkwaad uithalen. "We waren

boefjes," vertelt Arnout. "Dan gingen we op jacht, zonder portemonnee, bij winkelketens of snoepwinkels. Op een keer werd Sander betrappt bij de HEMA. De manager zag hem een doos van bonbons van 7 gulden in een grote tas wegmoffelen. Hij liep naar Sander toe en zei 'Jij hoort hier niet, ga jij maar even uit de winkel jongen'. Ik stond er twee meter vandaan en keek met een neutraal gezicht de andere kant op, alsof ik er niet bij hoorde. Maar even later werd ik er ook uit gestuurd."

Sander vervolgt: "Als tweeling word je altijd verantwoordelijk gehouden voor het gedrag van de ander. Begrijpelijk, want mensen weten vaak niet wie wie is, ze zien geen verschil. En waar de een is, is de ander. Dus in de ogen van anderen zijn wij altijd samen." Arnout vult aan: "Die gezamenlijke verantwoordelijkheid is soms ook fijn. Toen we 12 waren, gingen we in een houtzagerij werken om extra zakcentje te verdienen. Vegen, opruimen en planken en houtblokken ordenen. We waren toen net begonnen met stiekem af en toe een sigaretje roken. In de pauze gooide een van ons een peukje op de grond. Toen we naar boven liepen en in de kantine een broodje gingen eten, zagen we opeens rookwolken langs het raam. Bleek de hele boel in de fik te staan. De brandweer erbij; de baas boos en bezorgd.

Arnout

Sander

De schrik zat er bij ons behoorlijk in. Omdat we samen die peuk rookten, zijn we vergeten wie het heeft gedaan. De schrik samen delen maakt zo'n incident wel lichter."

Op de basisschool waren Sander en Arnout al de muzikanten van de school. Samen gingen ze alle klassen langs om liedjes te zingen van Simon & Garfunkel. Hun optredens werden gewaardeerd door de meesters en juffen en de kinderen van de school. Arnout: "Ik snap dat wel; het is een super schattig gezicht, twee kopietjes, met een gitaar, haha!"

Toen ze 12 jaar waren begonnen ze met zelf liedjes schrijven en componeren. "Terwijl vriendjes buiten gingen voetballen, zaten wij op het bed in onze kamer liedjes te schrijven. En ons gitaarspel te verbeteren," vertelt Arnout. En Sander vervolgt: "Wij hebben nooit les gehad, we hebben het onszelf geleerd." Op de middelbare school speelden ze samen met vrienden. Steeds vaker kregen ze een uitnodiging voor festivals in de regio..

BEDRIJFJE SPELEN

Naast het muzikale, was ook het ondernemerschap al jong in hun leven. Sander: "Als tieners wilden we 'een bedrijfje' zijn. En een manier om dat te doen was zorgen dat je post krijgt. In die tijd kon je veel gratis bestellen; folders, gidsen en allerlei soorten reclame. Overal schreven we ons voor in. Zoals voor diverse LOI opleidingen bijvoorbeeld, terwijl we nooit van plan waren er iets mee te doen. Tot ergernis van onze ouders overigens, haha! Voor ons ging het erom dat je het gevoel kreeg dat je een bedrijf was. Want 'we kregen weer post!' En alle gratis dingen voelden als kleine cadeautjes."

In de puberteit deelden Sander en Arnout al hun kleding. "Tot aan het ondergoed toe," vertelt Arnout. "En we zagen er hetzelfde uit." Sander: "Als jongere wil je hetzelfde zijn als de rest. Je wilt erbij horen. Dus onze kledingstijl pasten we aan, aan de andere jongens van de groep waar we bij hoorden. We zaten in de hardrock scene en bestelden catalogussen met kleding. Dan zaten we samen op de bank te bladeren en kozen één shirt uit die we het mooiste vonden." Arnout: "Tussen 12-15 jaar zagen we er hetzelfde uit. Maar toen we wat ouder werden, hadden we een periode dat we een tijdje niet op elkaar wilden lijken. De een had dan lang haar en de ander kort. Als de één een baardje had, dan de ander juist niet."

En hoe is dat nu? Arnout: "We lenen kleding aan elkaar, nog steeds. En als ik hem zie met een leuke broek, dan zeg ik 'hé, staat je goed, neem je er ook een voor mij mee!' Super makkelijk, want ik hoef niet te passen, we hebben dezelfde maat, nog steeds. Of als ik hem bel en hij is net een pak

onderbreken aan het kopen, dan roep ik meteen 'neem ook een pak voor mij mee.' Sander heeft een nieuwe kapper ontdekt, die goed knipt, en daar ga ik nu ook heen, want wij hebben hetzelfde type krullend haar, zo handig! Ook hebben we dezelfde schoenmaat. Als we dan beide gymmen willen, overleggen we even vooraf, zodat we wel een verschillend merk dragen. Sander draagt Adidas en ik draag Puma. Als we hetzelfde zouden dragen, wordt het veel te schattig."

VRIENDSCHAPPEN EN VERLIEFDHEDEN

Sander en Arnout hadden eigen vrienden op de middelbare school omdat ze op verschillende scholen zaten. Arnout: "Maar ik was vaak op Sanders school te vinden. Op zijn school waren er meer muziek - en popavonden. Daar deden we dan samen aan mee." Sander: "Mijn vrienden werden ook altijd zijn vrienden. Want als er iemand mee naar huis ging, dan zat ik op de slaapkamer. En daar was Arnout ook. En als ik naar de film ging of zo met een vriend, dan vroeg ik altijd of Arnout ook mee wilde." Arnout lacht: "En dat doen we nu nog!" Sander: "Vrienden weten dat we dat doen en vragen ook altijd 'gaat Arnout mee?' evenals de vrienden van Arnout. Dat is voor ons normaal." Arnout: "Met meisjes hadden we geen problemen. We hadden afgesproken dat als de een iemand leuk vond, en had gezegd 'ik vind haar leuk' dan blijft de ander uit de buurt. Het heeft nooit voor problemen gezorgd. In de puberteit hadden we nog geen echte relaties, alleen verliefdheden."

De mannen hebben wel gebruik gemaakt van hun tweeling-schap. "Voor de lol ging ik in zijn klas zitten, toen Sander een keer een uurtje vrij wilde zijn," vertelt Arnout. "En toen Sander nog studeerde en een ov-kaart had, leende ik zijn ov-kaart, want je ziet op de pasfoto echt niet dat ik dat niet ben."

"Het hele tweelinggebeuren, daar hebben we ook een hekel aan gehad," zegt Sander. "Het verzoek van 'ga es naast elkaar staan, kijken wie de langste is,' is best irritant. En ook het nagewezen worden in de stad, zo van 'hé heb je die tweeling gezien'." Arnout: "We vielen op omdat we lange haren hadden en een alternatieve kledingstijl, dus we waren een beetje excentriek. Eventjes is dat 'bijzonder zijn' leuk, maar al snel hadden we er genoeg van en besloten we om niet meer samen te winkelen in de binnenstad van Assen."

BALANS

Van jongs af aan was Arnout degene die het woord deed. Sander praatte niet. Toen ze 4 jaar oud waren, werd Arnout ziek en moest een tijdje in het ziekenhuis verblijven. Pas toen is Sander gaan praten. Tot die tijd sprak Arnout voor hen beiden. Sander: "Nu nog is Arnout 'de regelneef'

en degene die vaker het woord doet, zodra er een camera in de buurt komt." Arnout vult aan: "Sander is de meer bedachtzame en zorgzame van de twee. Ik ben impulsief."

Sander: "Met z'n tweeën zit je in een soort taakverdeling. En als Arnout de grappige is, weet ik dat ik niet grappiger kan zijn. Want hij is dat al. Je bent in alles elkaars concurrent. In heel kleine dingetjes. En je wilt niet onder doen voor de ander." Arnout: "Altijd moet er balans zijn. Zo voelt het. Als ik het financieel ruimer heb, dan wil ik geld geven aan Sander, zodat het weer gelijk is. Ik voel me schuldig als ik meer heb of beter ben in iets. Of wanneer Sander een paar liedjes heeft geschreven, wil ik ook een paar liedjes schrijven. Het moet gelijk op gaan, anders is de balans verstoord. En balans moet er zijn, gevoelsmatig 'klopt' het dan."

DE HEFTIGSTE RUZIES

"Met niemand maak ik zulke heftige ruzie als met hem," zegt Arnout. "Meestal over onzinnige dingen." Sander geeft hiervoor een verklaring: "Als de een zijn standpunt verdedigt, terwijl je weet dat hij er eigenlijk niet meer achter staat, dan zie je dat meteen. Je kent elkaar zo goed. En dan spreek je de ander erop aan, en dat is weer irritant voor de ander, want die was nog bezig met het verdedigen van zijn standpunt. Arnout: "Het wordt wel wat minder, nu we ouder worden. We hebben er een omgang mee gevonden."

Sander: "We zeggen ook geen sorry tegen elkaar. Dingen die voor anderen nodig zijn voor het herstel van relatie is bij ons niet nodig. Na een ruzie weten we gewoonweg wanneer het voorbij is. Daar zijn geen woorden voor nodig."

Sander: "Wij maken samen muziek en in het creatieproces laten we geen anderen toe. Met elkaar hebben we ons veilige wereldje, anderen zouden een bedreiging vormen. Zo ervaren we dat. Onbewust. En zo blijven we in onze comfortzone." Arnout: "Inmiddels laten we wel anderen toe in het creatieve proces, maar dat is pas sinds kort."

Arnout: "Omdat we samen werken, elke dag, praten we heel veel met elkaar. Liedjes gaan over dingen die we mee maken en die ons raken. Samen muziek maken is intens. En zo houden we het in stand en blijven we close met elkaar."

Beide geloven dat het tweelingschap hen heeft gevormd. Sander: "Als eenling, val je altijd terug op jezelf. Je weet dat je op jezelf moet staan, want er is niemand naast je, je doet dingen altijd alleen. Voor een tweeling is dat anders. Je hebt altijd iemand naast je en je kunt dus altijd terugvalen op die ander. Dat weet je, dus dan doe je dat ook. En vervolgens ben je afhankelijk van elkaar. Dat gaat allemaal heel onbewust. Het gevolg is wel dat je gaat geloven dat je de ander nodig hebt om te leven. Om te voelen dat je een

individu bent, moet je hier echt mee bezig gaan. Dat is een struggle, het gaat niet vanzelf. Een paar jaar geleden heb ik hulp gezocht. Arnout had regelmatig gezondheidskwesties en ik maakte mij zorgen. Stel dat hij dood zou gaan? Dat overleef ik niet, dacht ik. En ik kon hier niet over praten, helemaal niet. Toen ben ik naar een psycholoog gegaan. Arnout is ook een keer mee gegaan. Dat heeft geholpen. Nu kan ik omgaan met de gedachte dat hij een keer doodgaat en kan ik er ook over praten, met droge ogen, haha!”

Arnout: “Als tweeling praat je veel over ‘ons’. Je hebt een soort gezamenlijke identiteit. Je wordt door anderen als één gezien.” Sander: “Wie ben ik, los van de ander?” is dan een vraag die weleens opspeelt. En ik word ook vaker nagekeken als ik met Arnout ben, als ik alleen ben veel minder. Samen zijn we bijzonder, alleen ben ik dat niet.”

LOSLATEN

Toen ze begin twintig waren kregen ze beiden een vriendin. Eerst Sander en twee jaar later Arnout. “Daarmee

werden we wat lossier van elkaar en beiden meer een individu,” zegt Sander. In die tijd volgden zij een andere studie: Arnout koos voor een opleiding marketing/communicatie en Sander ging Verpleegkunde studeren. Arnout: “Ook hadden we toen verschillende bijbaantjes, ik werkte bij de Edah en Sander bij een bouwmarkt.”

Arnout en Sander hadden een gedeelde vriendengroep en ook eigen vrienden. Door wat ieder hierin mee maakt, kun je opeens in een andere ervaringswereld terecht komen. Dit maakten zij een aantal jaar geleden mee. Arnout: “Ik was net gescheiden van mijn vrouw en zat echt in de put, had veel verdriet ervan. Terwijl Sander toen net vader was geworden en op een roze wolk leefde, supergelukkig met zijn gezin. Het was voor het eerst dat we toen niet samen dezelfde beleving hadden.” Sander: “We werden ons er toen voor het eerst echt bewust van dat je ook je eigen leven hebt, los van elkaar” Arnout: “Het was de eerste keer in ons tweelingenbestaan dat we het gevoel hadden in verschillende werelden te leven.”

De mannen denken dat hun tweelingzijn hen wel heeft geholpen bij hun carrière in de muziek. Arnout: “Onze sound maken we samen. De samenklank maakt ons uniek.” Sander: “Ik geloof dat we zo goed zijn geworden omdat we een tweeling zijn. We hebben het onszelf geleerd.”

Sander: “Tegen ouders zou ik zeggen: Zorg dat de kinderen apart dingen doen, vanaf zo jong mogelijk. Zodat ze daarmee kunnen oefenen. Het is heel leuk om ze als twee-eenheid te benaderen, ook voor een vader en moeder, maar dat kun je dus beter niet doen. Benader de kinderen apart en als individu.”

Arnout: “Het zou gek zijn als we als advies geven aan tweelingen ‘ga los van elkaar, zoek je eigen pad’, want bij ons heeft het juist geholpen dat we niet zo los zijn gekomen, anders waren we nooit zo ver gekomen”. Sander vervolgt: “Het kan naast elkaar: Je bent samen en je lijkt op elkaar én je bent een uniek persoon.” Arnout: Op ons album ‘Because of You’ dat we vorig jaar hebben uitgebracht, zingen we erover. “If you let me change my direction, I will let you go on your own way.”

Hester van Wingerden
Trainer/coach Tweelingenpraktijk

foto's:
pagina 26: Marcel J de Jong
pagina 29: Patrick Laan
pagina 30: Han Ernest